
YakSha's Questions Yaxaprashna

यक्षप्रश्नः

Document Information

Text title : yaxaprashnaaH

File name : yaxa.itx

Category : major_works, vyAsa

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Vyasa (author of Mahabharata)

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, Priyamvada Nambrath priyamvada_none at hotmail.com

Latest update : July 31, 1998, April 26, 2020

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

YakSha's Questions Yaxaprashna

यक्षप्रश्नाः

YakSha's Questions

अध्यायः ३१३

वैशंपायन उवाच ।

स ददर्श उतान्भ्रातृत्वोऽकपालानिव श्युतान् ।

युगान्ते समनुप्राप्ते शङ्कप्रतिमगौरवान् ॥ १ ॥

विनिर्कीर्णधनुर्बाणं दृष्ट्वा निहतमर्जुनम् ।

भीमसेनं यमौ योभौ निर्वियेष्टान्गतायुषः ॥ २ ॥

स दीर्घमुषणं निःश्वस्य शोकबाष्पपरिप्लुतः ।

तान्दृष्ट्वा पतितान्भ्रातृसर्वाश्चिन्तासमन्वितः ॥ ३ ॥

धर्मपुत्रो मडाभाडुर्विललाप सुविस्तरम् ।

ननु त्वया मडाभाडो प्रतिज्ञातं वृकोदर ॥ ४ ॥

सुयोधनस्य भेत्स्यामि गदया सञ्चिनि रणे ।

व्यर्थं तदद्य मे सर्वं त्वयि नीरे निपातिते ॥ ५ ॥

मडात्मनि मडाभाडो कुडुणां कीर्तिवर्धने ।

मनुष्यसंभवा वायो विधर्मिण्यः प्रति श्रुताः ॥ ६ ॥

भवतां दिव्यवायस्तु ता भवन्तु कथं मृषा ।

देवाश्चापि यदाऽवोचन्सूतके त्वां धनञ्जय ॥ ७ ॥

सडस्राक्षादनवरः कुन्तिपुत्रस्तवेति वै ।

उत्तरे पारियात्रे य जगुर्भूतानि सर्वशः ॥ ८ ॥

विप्रनष्टां श्रियं येषामाडर्ता पुनरञ्जसा ।

नास्य जेता रणे कश्चिदजेता नैष कस्यचित् ॥ ९ ॥

सोऽयं मृन्मुवशं यातः कथं शिष्यगुर्भडाभलः ।

अयं ममांशां संलत्य शेते भूमौ धनञ्जयः ॥ १० ॥

आश्रित्य यं वयं नाथं दृष्णान्येतानि सेडिम ।

रणे प्रमत्तौ वीरौ य सदा शत्रुनिर्बर्हणौ ॥ ११ ॥ रणे प्रगल्भौ

कथं रिपुवशं यातौ कुन्तीपुत्रौ मडाबलौ ।

यौ सर्वास्त्राप्रतिहतौ भीमसेनधनञ्जयौ ॥ १२ ॥

अश्मसारमयं नूनं लृढयं मम दुर्लुढः ।

यमौ यदेतौ दृष्ट्वाऽद्य पतितौ नावदीर्यते ॥ १३ ॥

शास्त्रज्ञा देशकालज्ञास्तपोयुक्ताः डियान्विताः ।

अकृत्वा सदृशं कर्म किं शेध्वं पुरुषर्षभाः ॥ १४ ॥

अविक्षतशरीराश्चाप्यप्रमृष्टशरासनाः ।

असंज्ञा भुवि सङ्गम्य किं शेध्वमपराजिताः ॥ १५ ॥

सानूनिवाङ्गैः संसुमान् दृष्ट्वा भ्रातृन्मडामतिः ।

सुभं प्रसुमां प्रस्विन्नः भिन्नः कष्टां दशां गतः ॥ १६ ॥

अेवमेवेदमित्युक्त्वा धर्मात्मा स नरेश्वरः ।

शोकसागर मध्यस्थो दध्यौ कारणमाकुलः ॥ १७ ॥

ठतिकर्तव्यतां येति देशकालविभागावित् ।

नाभिपेदे मडाभाडुश्चिन्तयानो मडामतिः ॥ १८ ॥

अथ संस्तव्य धर्मात्मा तदाऽऽत्मानं तपः सुतः ।

अेवं विलप्य भडुघा धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः ॥ १९ ॥

बुद्ध्या विचिन्तयामास वीराः केन निपातिताः ॥ २० ॥

नैषां शस्त्रप्रहारोऽस्ति पदं नेडास्ति कस्यचित् ।

भूतं मडद्विदं मन्ये भ्रातरो येन मे लताः ॥ २१ ॥

अेकाग्रं चिन्तयिष्यामि पीत्वा वेत्स्यामि वा जलम् ।

स्यात्तु दुर्योधनेनेदमुपांशु विडितं कृतम् ॥ २२ ॥

गान्धारराजरचितं सततं जिह्मभुङ्किना ।

यस्य कार्यमकार्यं वा सममेव भवत्युत ॥ २३ ॥

कस्तस्य विश्वसेद्वीरो दुष्कृतेरकृतात्मनः ।

अथवा पुरुषैर्गूढैः प्रयोगोऽयं दुरात्मनः ॥ २४ ॥
 भवेदिति मडाभुद्धिर्भुद्धा तदचिन्तयत् ।
 तस्यासीन्न विषेणोऽमुदकं दूषितं यथा ॥ २५ ॥
 मृतानामपि यैतेषां विकृतं नैव जायते ।
 भुजवर्णाः प्रसन्ना मे भ्रातृणामित्यचिन्तयत् ॥ २६ ॥
 अडैकशश्चौघबलानिमान्पुरुषसत्तमान् ।
 कोऽन्यः प्रतिसमासेत कालान्तक्यमादृते ॥ २७ ॥
 अतेन व्यवसायेन तत्तोयं व्यवगाढवान् ।
 गाढमानश्च तत्तोयमन्तरिक्षात्स शुश्रुवे ॥ २८ ॥
 यक्ष उवाच ।
 अहं भङ्गः शैवलमत्स्यभक्षो
 नीता मया प्रेतवशं तवानुजाः ।
 त्वं पञ्चमो भविता राजपुत्र
 न येत्प्रश्नान्पृच्छतो व्याकरोषि ॥ २९ ॥
 मा तात साहसं कार्षीर्मम पूर्वपरिग्रहः ।
 प्रश्नानुक्त्वा तु कौन्तेय ततः पिब हरस्व य ॥ ३० ॥
 युधिष्ठिर उवाच ।
 रुद्राणां वा वसूनां वा मरुतां वा प्रधानभाङ् ।
 पृच्छामि को भवान्देवो नैतच्छकुनिना कृतम् ॥ ३१ ॥
 छिमवान्पारियात्रश्च विन्ध्यो मलय श्वेव य ।
 यत्वारः पर्वताः केन पातिता भूरितेजसः ॥ ३२ ॥
 अतीव ते मडल्लर्म कृतं य बलिनां वर ।
 यान्न देवा न गन्धर्वा नासुराश्च राक्षसाः ॥ ३३ ॥
 विषडेरन्मडायुद्धे कृतं ते तन्मडाद्भुतम् ।
 न ते जानामि यत्कार्यं नाभिजानामि काङ्क्षितम् ॥ ३४ ॥
 कौतूहलं मडज्जातं साध्वसं यागतं मम ।
 येनास्म्युद्विग्नलुहयः समुत्पन्नशिरोज्वरः ॥ ३५ ॥
 पृच्छामि भगवंस्तस्मात्को भवानिह तिष्ठति ।

यक्ष उवाच ।

यक्षोऽहमस्मि भद्रं ते नास्मि पक्षी जलेयरः ॥ ३६ ॥

मयैते निडताः सर्वे भ्रातरस्ते मडौजसः ।

वैशंपायन उवाच ।

ततस्तामशिवां श्रुत्वा वाचं स परुषाक्षराम् ॥ ३७ ॥

यक्षस्य ब्रुवतो राजन्नुपक्रम्य तदा स्थितः ।

विश्रुपाक्षं मडाकायं यक्षं तालसमुच्छ्रयम् ॥ ३८ ॥

ज्वलनार्कप्रतीकाशमधृष्यं पर्वतोपमम् ।

वृक्षमाश्रित्य तिष्ठन्तं ददृशं भरतर्षभः ॥ ३९ ॥

मेघगंभीरनादेन तर्जयन्तं मडास्वनम् ।

यक्ष उवाच ।

धमे ते भ्रातरो राजन्वार्यमाणा मयाऽसकृत् ॥ ४० ॥

बलात्तोयं जिडीर्षन्तस्ततो वै मृदिता मया ।

न पेयमुदकं राजन्प्राणानिड परीप्सता ॥ ४१ ॥

पार्थ मा साडसं कार्षीर्मम पूर्वपरिग्रहः ।

प्रश्नानुक्रुत्वा तु कौन्तेय ततः पिब डरस्व य ॥ ४२ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

न याडुं कामये यक्ष तव पूर्वपरिग्रहम् ।

कामं नैतत्प्रशंसन्ति सन्तो डि पुरुषाः सदा ॥ ४३ ॥

यदात्मना स्वमात्मानं प्रशंसो पुरुषर्षभ ।

यथा प्रज्ञं तु ते प्रश्नान्प्रतिवक्ष्यामि पृच्छ माम् ॥ ४४ ॥

यक्ष उवाच ।

किं स्विदादित्यमुन्नयति डे य तस्याभितश्चराः ।

कश्चैनमस्तं नयति कस्मिंश्च प्रतितिष्ठति ॥ ४५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

ब्रह्मादित्यमुन्नयति देवास्तस्याभितश्चराः ।

धर्मश्चास्तं नयति य सत्ये य प्रतितिष्ठति ॥ ४६ ॥

यक्ष उवाच ।

डेनस्विच्छ्रोत्रियो भवति डेनस्विद्धिन्दते मडत् ।

डेनस्विद्विपितीयवान्भवति राजकेन य बुद्धिमान् ॥ ४७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

श्रुतेन श्रोत्रियो भवति तपसा विन्दते मडत् ।

धृत्या द्वितीयवान्भवति बुद्धिमान्बृह्दसेवया ॥ ४८ ॥

यक्ष उवाच ।

किं ब्राह्मणानां देवत्वं कश्च धर्मः सतामिव ।

कश्चैषां मानुषो भावः किमेषामसतामिव ॥ ४९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

स्वाध्याय ऐषां देवत्वं तप ऐषां सतामिव ।

भरणं मानुषो भावः परिव्राटोऽसतामिव ॥ ५० ॥

यक्ष उवाच ।

किं क्षत्रियाणां देवत्वं कश्च धर्मः सतामिव ।

कश्चैषां मानुषो भावः किमेषामसतामिव ॥ ५१ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

धृष्यस्त्रमेषां देवत्वं यज्ञ ऐषां सतामिव ।

भयं वै मानुषो भावः परित्यागोऽसतामिव ॥ ५२ ॥

यक्ष उवाच ।

किमेकं यज्ञियं साम किमेकं यज्ञियं यजुः ।

का यैषां वृणुते यज्ञं कां यज्ञो नातिवर्तते ॥ ५३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

प्राणो वै यज्ञियं साम मनो वै यज्ञियं यजुः ।

ऋगोका वृणुते यज्ञं तां यज्ञो नातिवर्तते ॥ ५४ ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्विदावपतां श्रेष्ठं किंस्विन्नवपतां वरम् ।

किंस्वित्प्रतिष्ठमानानां किंस्वित्प्रसवतां वरम् ॥ ५५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

वर्षमावततां श्रेष्ठं बीजं निवपतां वरम् ।

गावः प्रतिष्ठमानानां पुत्रः प्रसवतां वरः ॥ ५६ ॥

यक्ष उवाच ।

छन्दिर्यार्थाननुभवन्बुद्धिमाँल्लोडपूजितः ।

संमतः सर्वभूतानामुच्छ्वसन्की न श्रुवति ॥ ५७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

देवतातिथिभृत्यानां पितृणामात्मनश्च यः ।

न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्न स श्रुवति ॥ ५८ ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्विद्गुरुतरं भूमेः किंस्विद्दृश्यतरं य भात् ।

किंस्वियच्छीघ्रतरं वायोः किंस्विद्भृदुतरं तृणात् ॥ ५९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

माता गुरुतरा भूमेः भात् पितोश्चरस्तथा ।

मनः शीघ्रतरं वातास्थिन्ता भृदुतरी तृणात् ॥ ६० ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्वित्सुमं न निमिषति किंस्विज्जातं न योपति ।

कस्यस्विद्भृदयं नास्ति किंस्विद्भेगेन वर्धते ॥ ६१ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

मत्स्यः सुभो न निमिषत्याएडं जातं न योपति ।

अश्मनो भृदयं नास्ति नदी वेगेन वर्धते ॥ ६२ ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्वित्प्रवसतो मित्रं किंस्विन्मित्रं गृहे सतः ।

आतुरस्य य किं मित्रं किंस्विन्मित्रं मरिष्यतः ॥ ६३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

सार्थः प्रवसतो मित्रं भार्या मित्रं गृहे सतः ।

आतुरस्य मिषज्मित्रं दानं मित्रं मरिष्यतः ॥ ६४ ॥

यक्ष उवाच ।

कोऽतिथिः सर्वभूतानां किंस्विद्भुर्म सनातनम् ।

अमृतं किंस्विद्राजेन्द्र किंस्वित् सर्वमिदं जगत् ॥ ६५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

अतिथिः सर्वभूतानामग्निः सोमो गवामृतम् ।

सनातनोऽमृतो धर्मो वायुः सर्वमिदं जगत् ॥ ६६ ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्विदेको विचरते जातः को जायते पुनः ।

किंस्विद्धिमस्य भैषज्यं किंस्विदावपनं मडत् ॥ ६७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

सूर्यं अको विचरते यन्द्रमा जायते पुनः ।

अग्निर्हिमस्य भैषज्यं भूमिरापवनं मडत् ॥ ६८ ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्विदेकपदं धर्म्यं किंस्विदेकपदं यशः ।

किंस्विदेकपदं स्वर्ग्यं किंस्विदेकपदं सुषमम् ॥ ६९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

दाक्ष्यमेकपदं धर्म्यं दानमेकपदं यशः ।

सत्यमेकपदं स्वर्ग्यं शीलमेकपदं सुषमम् ॥ ७० ॥

यक्ष उवाच ।

किंस्विदात्मा मनुष्यस्य किंस्विदैवकृतः सप्ता ।

उपज्ज्वनं किंस्विदस्य किंस्विदस्य परायणम् ॥ ७१ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

पुत्र आत्मा मनुष्यस्य भार्या दैवकृतः सप्ता ।

उपज्ज्वनं य पर्जन्यो दानमस्य परायणम् ॥ ७२ ॥

यक्ष उवाच ।

धन्यानामुत्तमं किंस्विद् धनानां स्यात् किमुत्तमम् ।

लाभानामुत्तमं किंस्यात् सुभानां स्यात्किमुत्तमम् ॥ ७३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

धन्यानामुत्तमं दाक्ष्यं धनानामुत्तमं श्रुतम् ।

लाभानां श्रेय आरोग्यं सुभानां तुष्टिरुत्तमा ॥ ७४ ॥

यक्ष उवाच ।

कश्च धर्मः परो लोके कश्च धर्मः सदा क्वलः ।

किं नियम्य न शोयन्ति कैश्च सन्धिर्न जुर्यते ॥ ७५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

आनृशंस्यं परो धर्मस्त्रयी धर्मः सदा इवः ।
मनो यम्य न शोयन्ति सन्धिः सद्भिर्न जुयते ॥ ७६ ॥

यक्ष उवाच ।

किं नु छित्वा प्रियो भवति किं नु छित्वा न शोयति ।
किं नु छित्वाऽर्थवान्भवति किं नु छित्वा सुभी भवेत् ॥ ७७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

मानं छित्वा प्रियो भवति क्रोधं छित्वा न शोयति ।
कामं छित्वाऽर्थवान्भवति लोभं छित्वा सुभी भवेत् ॥ ७८ ॥

यक्ष उवाच ।

किमर्थं ब्राह्मणो दानं किमर्थं नटनर्तके ।
किमर्थं यैव भृत्येषु किमर्थं यैव राजसु ॥ ७९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

धर्मार्थं ब्राह्मणो दानं यशोर्थं नटनर्तके ।
भृत्येषु भरणार्थं वै भयार्थं यैव राजसु ॥ ८० ॥

यक्ष उवाच ।

केन स्विदावृतो लोकः केन स्वित्त्र प्रकाशते ।
केन त्यजति मित्राणि केन स्वर्गं न गच्छति ॥ ८१ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

अज्ञानेनावृतो लोकस्तमसा न प्रकाशते ।
लोभात्त्यजति मित्राणि सङ्गात् स्वर्गं न गच्छति ॥ ८२ ॥

यक्ष उवाच ।

मृतः कथं स्यात्पुरुषः कथं राष्ट्रं मृतं भवेत् ।
श्राद्धं मृतं कथं वा स्यात् कथं यज्ञो मृतो भवेत् ॥ ८३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

मृतो दरिद्रः पुरुषो मृतं राष्ट्रमराजकम् ।
मृतमश्रोत्रियं श्राद्धं मृतो यज्ञस्त्वदक्षिणः ॥ ८४ ॥

यक्ष उवाच ।

का दिक्किमुदकं प्रोक्तं किमन्नं किंय वै विषम् ।
श्राद्धस्य कालमाभ्याहि ततः पिब हरस्व य ॥ ८५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

सन्तो दिग्जलमाकाशं गौरत्रं प्रार्थना विषम् ।

श्राद्धस्य ब्राह्मणः कालः कथं वा यक्ष मन्यसे ॥ ८६ ॥

यक्ष उवाच ।

तपः किलक्षणं प्रोक्तं को दमश्च प्रकीर्तितः ।

क्षमा य का परा भोक्ता का य लुः परिकीर्तिता ॥ ८७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

तपः स्वधर्मवर्तित्वं मनसो दमनं दमः ।

क्षमा द्वन्द्वसङ्घिशुत्वं लृरकार्यनिवर्तनम् ॥ ८८ ॥

यक्ष उवाच ।

किं ज्ञानं प्रोच्यते राजर्षुः शमश्च प्रकीर्तितः ।

दया य का परा प्रोक्ता दिग्ग्यार्जवमुदाहृतम् ॥ ८९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

ज्ञानं तत्त्वार्थसंभोधः शमश्चित्तप्रशान्तता ।

दया सर्वसुपैषित्वमार्जवं समयित्ता ॥ ९० ॥

यक्ष उवाच ।

कः शत्रुर्दुर्जयः पुंसां कश्च व्यादिरनन्तकः ।

कीदृशश्च स्मृतः साधुरसाधुः कीदृशः स्मृतः ॥ ९१ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

कोपः सुदुर्जयः शत्रुर्लोभो व्यादिरनन्तकः ।

सर्वभूतहितः साधुरसाधुर्निर्दयः स्मृतः ॥ ९२ ॥

यक्ष उवाच ।

को मोहः प्रोच्यते राजर्षुश्च मानः प्रकीर्तितः ।

किमावस्थं य विज्ञेयं कश्च शोकः प्रकीर्तितः ॥ ९३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

मोहो हि धर्ममूढत्वं मानस्त्वात्माभिमानिता ।

धर्मनिष्ठियताऽऽलस्यं शोकस्त्वज्ञानमुच्यते ॥ ९४ ॥

यक्ष उवाच ।

किं स्थैर्यमृषिभिः प्रोक्तं किं य धैर्यमुदाहृतम् ।

स्नानं य किं परं प्रोक्तं दानं य किमिडोव्यते ॥ ८५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

स्वधर्मं स्थिरता स्थैर्यं धैर्यमिन्द्रियनिग्रहः ।

स्नानं मनोमलत्यागो दानं वै भूतरक्षणम् ॥ ८६ ॥

यक्ष उवाच ।

ः पण्डितः पुमान्ज्ञेयो नास्तिकः कश्च उच्यते ।

को मूर्खः कश्च कामः स्यात् को मत्सरः इति स्मृतः ॥ ८७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

धर्मज्ञः पण्डितो ज्ञेयो नास्तिको मूर्ख उच्यते ।

कामः संसारहेतुश्च हृत्तापो मत्सरः स्मृतः ॥ ८८ ॥

यक्ष उवाच ।

कोऽलङ्कार इति प्रोक्तः कश्च दंभः प्रकीर्तितः ।

किं तद्वै परं प्रोक्तं किं तत्पैशुन्यमुच्यते ॥ ८९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

महाज्ञानमलङ्कारो दम्भो धर्मो ध्वजोऽश्रयः ।

द्वैवं दानकृत्वं प्रोक्तं पैशुन्यं परदूषणम् ॥ ९० ॥

यक्ष उवाच ।

धर्मश्चार्यश्च कामश्च परस्परविरोधिनः ।

अेषां नित्यविरुद्धानां कथमेकत्र सङ्गमः ॥ ९०१ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

यदा धर्मश्च भार्या य परस्परवशानुगौ ।

तदा धर्मार्थकामानां त्रयाणामपि सङ्गमः ॥ ९०२ ॥

यक्ष उवाच ।

अक्षयो नरकः केन प्राप्यते भरतर्षभ ।

अेतन्मे पृच्छतः प्रश्नं तच्छीघ्रं वक्तुमर्हसि ॥ ९०३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

ब्राह्मणं स्वयमाढ्य याचमानमकिञ्चनम् ।

पश्चान्नस्तीति यो ब्रूयात् सोऽक्षयं नरकं व्रजेत् ॥ ९०४ ॥

वेदेषु धर्मशास्त्रेषु मिथ्या यो वै द्विजातिषु ।

दिवेषु पितृधर्मेषु सोऽक्षयं नरकं व्रजेत् ॥ १०५ ॥

विद्यमाने धने लोभादानभोगविवर्जितः ।

पश्चान्नास्तीति यो भ्रूयात् सोऽक्षयं नरकं व्रजेत् ॥ १०६ ॥

यक्ष उवाच ।

राजकुलेन वृत्तेन स्वाध्यायेन श्रुतेन वा ।

ब्राह्मण्यं केन भवति प्रब्रूय्येतत् सुनिश्चितम् ॥ १०७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

श्रुत्वा यक्ष कुलं तात न स्वाध्यायो न य श्रुतम् ।

कारणं हि द्विजत्वे य वृत्तमेव न संशयः ॥ १०८ ॥

वृत्तं यत्नेन संरक्ष्यं ब्राह्मणेन विशेषतः ।

अक्षीणवृत्तो न क्षीणो वृत्तस्तु उतो उतः ॥ १०९ ॥

पठकाः पाठकाश्चैव ये यान्ये शास्त्रयिन्तकाः ।

सर्वे व्यसनिनो भूर्भा यः क्षियावान्स पण्डितः ॥ ११० ॥

यतुर्वेदोऽपि दुर्वृत्तः स शूद्रादतिरिच्यते ।

योऽग्निहोत्रपरो दान्तः स ब्राह्मण इति स्मृतः ॥ १११ ॥

यक्ष उवाच ।

प्रियवचनवादी किं लभते

विमृशितकार्यकरः किं लभते ।

अडुमित्रकरः किं लभते

धर्म रतः किं लभते कथय ॥ ११२ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

प्रियवचनवादी प्रियो भवति

विमृशितकार्यकरोऽधिकं जयति ।

अडुमित्रकरः सुभं वसते

यश्च धर्मरतः स गतिं लभते ॥ ११३ ॥

यक्ष उवाच ।

को मोदते डिमाश्वर्यं कः पन्थाः का य वार्तिका ।

वद मे यतुरः प्रश्नाभृता ज्वन्तु बान्धवाः ॥ ११४ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

पञ्चमेऽडनि षष्ठे वा शकं पयति स्वे गृडे ।
 अनृणी याप्रवासी य स वाश्चिर मोदते ॥ ११५ ॥
 अडन्यडनि भूतानि गच्छन्तीड यमावयम् ।
 शेषाः स्थावरमिच्छन्ति डिमाश्चर्यमतः परम् ॥ ११६ ॥
 तर्कडप्रतिष्ठः श्रुतयो विभिन्न
 नैको ऋषिर्यस्य मतं प्रमाणात् ।
 धर्मस्य तत्त्वं निलितं गुडायां
 मडाजनो येन गतः स पन्थाः ॥ ११७ ॥
 अस्मिन्मडामोडमये कटाडे
 सूर्याग्निना रात्रिदिवेन्धनेन ।
 मासर्तुद्वीपरिघट्टनेन
 भूतानि डालः पयतीति वार्ता ॥ ११८ ॥
 यक्ष उवाच ।
 व्याख्याता मे त्वया प्रश्ना याथातथ्यं परन्तप ।
 पुरुषं त्विदानीं व्याख्याडि यश्च सर्वधनी नरः ॥ ११९ ॥
 युधिष्ठिर उवाच ।
 द्रिवं स्पृशति भूमिं य शब्दः पुण्येन डर्मणा ।
 यावत्स शब्दो भवति तावत्पुरुष उच्यते ॥ १२० ॥
 तुल्ये प्रियाप्रिये यस्य सुभङ्गुःपे तथैव य ।
 अतीतानागते योभे स वै सर्वधनी नरः ॥ १२१ ॥
 यक्ष उवाच ।
 व्याख्यातः पुरुषो राजन्यश्च सर्वधनी नरः ।
 तस्मात्त्वमेकं भ्रातृणां यमिच्छसि स जिवतु ॥ १२२ ॥
 युधिष्ठिर उवाच ।
 श्यामो य अेष रक्ताक्षो भृडस्थाल षवोत्थितः ।
 व्यूढोरस्को मडाभाडुर्नकुलो यक्ष जिवतु ॥ १२३ ॥
 यक्ष उवाच ।
 प्रियस्ते भीमसेनोऽयमर्जुनो वः परायणाम् ।
 स डस्मान्रकुलो राजन्सापत्नं जिवमिच्छसि ॥ १२४ ॥

યસ્ય નાગસહસ્રેણ દશસઙ્ખ્યેન વૈ બલમ્ ।
તુલ્યં તં ભીમમુત્સૃજ્ય નકુલં જીવમિચ્છસિ ॥ ૧૨૫ ॥

તથૈનં મનુજાઃ પ્રાહુર્ભીમસેનં પ્રિયં તવ ।
અથ કેનાનુભાવેન સાપત્તં જીવમિચ્છસિ ॥ ૧૨૬ ॥

યસ્ય બાહુબલં સર્વે પાણ્ડવાઃ સમુપાસતે ।
અર્જુનં તમપાહાય નકુલં જીવમિચ્છસિ ॥ ૧૨૭ ॥

યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ।
ધર્મ એવ હતો હન્તિ ધર્મો રક્ષતિ રક્ષિતઃ ।
તસ્માદ્ધર્મં ન ત્યજામિ મા નો ધર્મો હતોડવધીત્ ॥ ૧૨૮ ॥

આનૃશંસ્યં પરો ધર્મઃ પરમાર્થાચ્ચ મે મતમ્ ।
આનૃશંસ્યં ચિકીર્ષામિ નકુલો યક્ષ જીવતુ ॥ ૧૨૯ ॥

ધર્મશીલઃ સદા રાજા ઇતિ માં માનવા વિદુઃ ।
સ્વધર્માન્ન ચલિષ્યામિ નકુલો યક્ષ જીવતુ ॥ ૧૩૦ ॥

કુન્તી ચૈવ માદ્રી ચ દ્રે ભાર્યે તુ પિતુર્મમ ।
ઉભે સપુત્રે સ્યાતાં વૈ ઇતિ મે ધીયતે મતિઃ ॥ ૧૩૧ ॥

યથા કુન્તી તથા માદ્રી વિશેષો નાસ્તિ મે તયોઃ ।
માતૃભ્યાં સમમિચ્છામિ નકુલો યક્ષ જીવતુ ॥ ૧૩૨ ॥

યક્ષ ઉવાચ ।
તસ્ય તેડર્થાચ્ચ કામાચ્ચ આનૃશંસ્યં પરં મતમ્ ।
તસ્માત્તે ભ્રાતરઃ સર્વે જીવન્તુ ભરતર્ષભ ॥ ૧૩૩ ॥

ઇતિ શ્રીમહાભારતે આરણ્યકે પર્વણિ આરણ્યપર્વણિ યક્ષપ્રશ્ને
ત્રયોદશાધિકત્રિશતતમોડધ્યયઃ ॥

॥ ઇતિ ॥

These verses form Ch. 297 of Prof. Tokunaga's files,
and Ch. 313 of Pt. Kinjavadekar's edition.

Following verses do not appear in the former:

4-20; 34; 66-67; 79-82; 86-118; 128; 131 .

Encoded by Sunder Hattangadi

Proofread by Sunder Hattangadi, Priyamvada Nambrath

——
YakSha's Questions Yaxaprashna
pdf was typeset on March 24, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

